Заходь, прекрасне сонце! Замало в них
Було до тебе шани, святе! Тебе
Вони не відали, бо тихо
Ти над трудними зійшло без труду.

Для мене дружньо сходиш, заходиш ти,
Тебе, величне, я впізнаю всякчас,
Бо тихо я навчився чтити,
Як Діотіма мій дух зцілила.

Небес вістунко! Як прислухався я
До тебе, Діотімо! Як погляд мій,
Любов'ю просвітлілий, линув
Вдячно до злотного дня! Шуміли

Тоді живіше води і цвіт землі
Несвітлої любовно свій подих слав,
І радо з-понад хмар сріблястих
З благословенством Етер схилявся.